

Villányi László

Szerelem

Albert Camus-nek

Dédelgette születésétől fogva, hűséges maradt hozzá egész életében, őt kérte a világmindenségtől, amikor hullócsillaggal ajándékozta meg a fénylő éjszaka, akkor már megfáradtan az öregségre kellett volna készülnie, de nem félt bejárni tájait, benne több lehetett önmagánál, általa érzekelte a rózsza teljes valóját, hallotta a május zeneműveit, tanulta meg mindazt, ami csak fontos a létezésben, például mikor dagad vagy fogy a hold, nem ismert elvesztegetett időt, szolgált a piacon, borsóleves főzésével, hálás volt annak, aki felébresztette, s megvallotta a szerelmet.

Az ő keresztnevén

Antonio Vivaldinak

Akinek életét élte, az ő keresztnevén szólították már, naplójában találta, amit éjszakánként a másik írhatott volna, igaz lett fordítva is, a hangjegyek sokasága, a hegedülő lányokat halántékukról, a nyakukon izzó foltról, csuklójukról mindketten azonosítani tudták, egy idő után semmit sem számított a kétszázötven év.

A száműzött

Zbigniew Herbertnek

*Elképzelte: sok évtizedes száműzetés után hazatér
szülővárosába, ráismer tornyokra, nyugtázza,
már nem csonka az Öreg-templomé, a felüljárónál
meglátja a Kálváriát, így tudja, egykori iskolája
villan, ha balra néz, a kereszteződésben következtet
a hajdani rétre, a focizások helyszínére, a víztorony
lábához gondolja a nádast, és vendéglátói nem értik,
hirtelen miért kezd könyörögni egy ócska bicikliért,
hadd tekerjen ki a városból, guruljon folyótól folyóig.*